

Monika Seidlová

HAFANI

Madla
a já

cattacan

cattacan

A thick black horizontal line underlines the word 'cattacan'. The line starts under the 'c' and ends under the 'n'. At the end of the line, under the 'n', there is a small downward-pointing arrowhead or 'tail' shape.

Monika Seidlová

HAFANI

Madla
a já

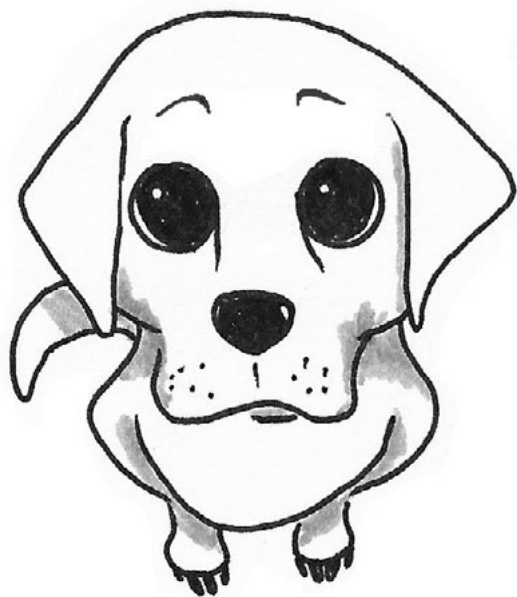
Copyright © Monika Seidlová, 2020

Ilustrace © Lukáš Jandík, 2020

Obálka a sazba © Michael Romanovský, 2020

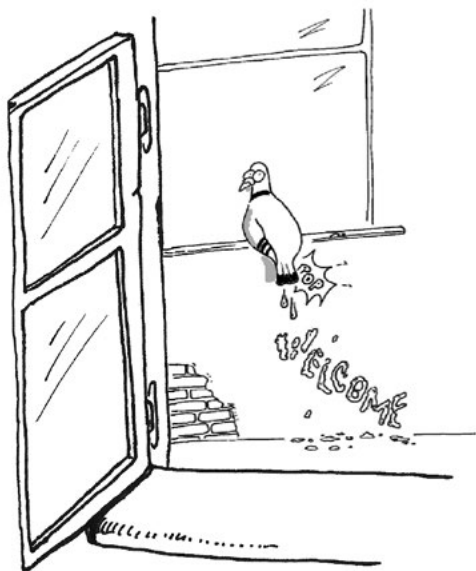
ISBN 978-80-88349-16-7 (pdf)

Věnováno Madle Labradorové

Nebude to hladký den

Vstanu a vytáhnu částečně žaluzie, abych se mohla podívat přes sklo z očí do očí holubovi, který dřepí na mém venkovním parapetu a kadí. Je to náš oblíbený ranní rituál. První rituál v tomhle novém bytě, který nacvičujeme s holubem (netuším, jestli pořád s tím samým) už pár dnů, a to kdykoli se tu třeba i na skok objevím. I tentokrát máchnu rukou, abych ho vyplašila a odehnala. Bohužel máchnu tak šikovně, že si rozleju kafe, který jsem si pro změnu na vnitřní parapet večer položila a nestačila ho dopít.

„DoPÍPči.“

Sakra. Je půl devátý ráno a já už jsem řekla svoje první „doPÍPči“. Asi to nebude úplně hladký den.

„Jak můžeš říkat tohle slovo? Je ti skoro padesát a mluvíš jako nějaký zhulený skejták,“ vyčítá mi v takovou chvíli máma.

„Je mi čtyřicet čtyři a tři čtvrtě, mami,“ ohrazuju se.

Nutno říct, že moje máma, i když je jí lehce přes sedmdesát, je moderní, má dost jasnou představu o tom, co to znamená „zhulený“, a taky ví, co je to „skejták“. Tak – abych ji moc nedráždila – ten jadrný výraz jsem si tím prostředním písmenkem navíc trochu upravila. A dala jsem si závazek – maximálně tři PÍPči denně. Přidala jsem je k závazku pět kilo shodit. Ani jedno se mi zatím moc nedaří. Jaro už se dávno překulilo do léta a já pořád nedopnu několikero sukní a kalhot. No a poslední měsíce mi to slovo lítá z pusy každou chvíli, protože dnů, který vůbec nejsou hladký, je v mém životě dost. Třeba ten, kdy jsem se dozvěděla o nevěře svého muže. Nebo ten, kdy jsem naposled seděla za svým pracovním stolem, u kterého jsem tūkala do počítače a pila kafe šest let. A to jsem v tu chvíli vůbec netušila, jak zásadní pro mě bude dnešní den.

Vypadá na pořádnou hysterku

Utírám pocintaný parapet i hrnek cípem noční košile a se zbytkem temný tekutiny a s úplně stejně temnou náladou si sedám na dřevěnou židli a rozhlížím se po nahodile rozstrkaným nábytku a po dvacítce banánových krabic všude možně. To všechno patří k mému novému životu. Stejně jako nově pronajatý byt a nová práce. Naopak už do něj nepatří bývalé kolegyně z lifestylového magazínu *Ma vie*. A hlavně už do něj nepatří můj bejvalej. I když ještě není papírově bejvalej, ale pro mě už je. Teda snažím se svojí

hlavě a tomu orgánu o něco níž vysvětlit, že to tak je. A protože se mi nelíbí slovo ex, říkám mu Bejv. Bejv má taky nový život a do něj patří zase jeho nová, mladší přítelkyně, který říkám Finda. Původně jsem jí říkala Frnda, což je zastaralý, ale zvukomalebný výraz pro jistou část ženského těla. Ale protože nechci tuto část těla (obzvlášť tu svou) urážet a protože Bejvova nová přítelkyně je pěkná pinda, vznikla z toho Finda. Tolik výklad. Snažím se na tom podivným vzduchoprázdnu, ve kterém se už pár týdnů nacházím, najít pro sebe nějaký pozitiva. Vždycky to tak dělám. Z každého srabu, do kterého se dostanu, se snažím dělat si srandu, odlehčit to. Pak mi ten uměle vyvolaný pocit nenápadně přejde do krve a já se cítím o něco líp. Funguje to. Někdy. Teď zrovna ale ne.

Ještě štěstí, že má můj dvaadvacetiletý syn Adam dva šikovný kamarády. A že se uvolnil byt ve stejném domě, kam se právě s nimi před rokem do společného bytu nastěhoval. Byla to pořádná fuška vytahat do třetího patra komodu, dvě knihovny a stůl z masivu, který mám ráda. Rozhodně jsem je nechtěla nechat v bytě u Bejva. Při představě, že do knihoven si Finda nastrká harlekýnky a u stolu, kde jsem napsala tisíce článků, si bude pilovat nehty, do mě zase vjíždí vztek. Jéžiši, co blázníš, proč jsi tak samonasírací? Proč si cpeš do hlavy něco, co by asi ani nenastalo? Nejspíš by ty věci vyhodila a pořídila si úplně nový a moderní nábytek. A on by jí ho rád zaplatil.

Dopiju poslední zbytek kafe. To nejhorší už mám za sebou. Tohle teď bude moje nový útočiště. Nikoho sem nepustím, kromě Adama a kámošek s lahví vína. S hodně lahvemi vína.

Loknu si kafe a rozhlédnu se po chaosu kolem. Když si uvědomím, že musím dostrkat nábytek, kam patří, a vystěhovat a roztřídit všechny banánový krabice, ve kterých je od knížek přes nádobí,

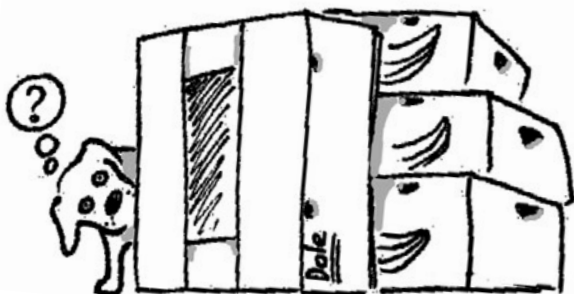
oblečení až po fotky a drobné vzpomínky celý můj život, marně sbírám byť jenom střípek nějakýho humoru.

Moje úvahy přeruší zvonek. Odložím hrnek, hodím na sebe župan a proplejtám se mezi krabicemi. Kdo na mě může zvonit v sobotu v půl devátý ráno? Otevřu dveře, ale za nima nikdo. Jen před prahem velká kartonová krabice místy proděravělá a přelepená lepenkou a na ní bílý papír s nápisem: „Mami, tohle sis ještě u mě zapomněla.“

Snažím se do krabice podívat, ale na to je moc dobře křížem krážem zalepená lepenkou. Tak ji vtáhnu dovnitř a klíčky ryju do lepenky.

Něco zespoda narazí do mé ruky. Strašně se leknu a ucuknu. Co v tom je? Něco se tam hýbe. Je tam něco živýho? Strašně opatrně trhám karton. V díře se objeví čumák. Konečně přeřizu pásku a krabici otevřu. Údivem ztratím rovnováhu a kecnu si na zem.

Pes?

Vykoukne na mě štěně. Světlounký labrador, který vypadá jako malý tulení mládě. Nevím, kdo z nás dvou je víc vyjevený.

„Pojď sem, ty jsi krásnej,“ vydechnu a beru si ten bílej kožíšek do náruče a nechávám malý neohrabaný pacičky, aby se mi zamotaly do vlasů a hladily mi tvář, a přitom prohledávám krabici. Je v ní celá výbava – od misek až po pytel granulí. Když najdu obálku, nedočkavě ji se štěnětem v náručí škubu:

„Ahoj mami! Tady máš ode mě dárek do novýho bytu a do novýho života. Je to holka, je jí deset týdnů, jméno jí vyber sama. Adam.“

Můj syn se asi úplně zbláznil. Vytáčím jeho číslo, ale je nedostupný. Sakra, to mi dělá naschvál. Naťukávám esemesku: **VOLEJ! OKAMZITE!!!**

Holka-Dárek se kroutí z mý náruče, tak ji postavím opatrně na zem. Dobatolí se ke krabici s označením „špajz“, přičapne si, hodí na mě svýma černýma korálkama ten nejrozkošnější pohled... a pak se vyčůrá.

„Jéžíšikriste!!!“ Vztekle se hrabu na nohy a koukám na to dvojí nadělení. Než najdu nějaký hadr, většina tekutiny se vsákne do rohu krabice, v níž jsou uskladněný mouky, cukry, těstoviny a podobný věci. Hodím hadrem o zem a sesunu se za ním.

„DoPÍPči!“ a rozbřečím se.

To malý chlupatý stvoření, ustrašeně vykukující za počůranou krabicí, si mě s nechápavým výrazem prohlíží.

Tak teda nevím... Přála jsem si hodnou paničku, se kterou bude sranda, ale tahle vypadá na pořádnou hysterku.

Vždyť já tady mám někde psa!

Ráno se probudím, jako kdyby se mnou někdo zatřásl. V první chvíli jsem úplně zmatená. Vůbec si nepamatuju, jak jsem se dostala do postele. Teda do postele – přesněji řečeno, jak jsem upadla na zem na matraci. Postel zatím nemám. Snažím se vybavit si události minulého večera. Převržený buclák s kytíčkama a v něm na dně červeného vína mi napovídá, že se mi neusínalo úplně lehce.

Jéžíšikriste, vždyť já tady mám někde psa, bleskne mi hlavou, když si všimnu prázdného pelíšku kousek od své hlavy, a hrabu se nemotorně z matrace. Jak jsem mohla zapomenout, že jsem včera střídavě vybalovala krabice s nádobím a oblečením a střídavě pětkrát mazala ven s tím pětikilovým (to ale jenom odhaduju) živým závažím v ruce? Že jsem to třikrát nevychytila a vytírala chodbu? Že jsem naposledy byla venku asi ve dvě ráno a pak usínala s jednou rukou dolů z matrace už úplně polomrtvá a hladila jsem meloucí se a kňučící dárek.

Pronajala jsem si sice jenom 1+1, ale mezi hromadou krabic a nábytku je pro malý štěně spousta skrýší. Nemusím hledat dlouho. Nejdřív najdu jednu hnědou smradlavou hromádku a jednu žlutou loužičku a pak najdu štěně spící na ručníku. Asi si ho stáhlo z koupelny. Takže já jsem tvrdě spala a to zvíře tu dělalo co? Snad nic nesežralo. Pár vteřin se kochám, jak je to bílý klubíčko roztočilý. Potichu našlapuju, jdu pro roli toaletního papíru. Musím pohnout s vybalováním a musím hlavně najít krabici s čisticími prostředky. Zatím mi prostě musí na uklizení loužičky i hromádky stačit sprcháč s vůní jasmínu. Hledat budu, až se to mimino probudí. Nejdřív kafe. Potichu se plížím kuchyní. Že bych zapnula mlýnek na kafe je nesmysl, tak si holt dám rozpustný. Dávám vařit

vodu a odměřuju do hrnku dvě lžičky. Nenechám vodu ani projít varem, ať to moc nesyčí, a nedočkavě kafe zaliju.

Áááá, jenom člověk, který je na něčem závislý, může pochopit, jak se v tu chvíli cítím. Myslím, že jsem při tom prvním doušku i zavřela slastí oči. Vzápětí je ale otvírám s takovým zvláštním pocitem, že je něco najednou jinak.

Otočím se, podívám se dolů a tam vidím sedět bílou hromádku, která se mezitím vzbudila a upřeně mě pozoruje.

No nekoukej, hod' něco na sebe a jdeme ven.

Aha, asi bude chtít vyvenčit.

„Prdelko, vydrž, dám si jenom sprchu a hned jdeme ven,“ mluvím na Holku-Dárek, jako by mi mohla rozumět. Možná mi i rozumí. V každém případě jde za mnou do koupelny, sedne si a sleduje, jak lezu do vany. Takhle rychlou sprchu jsem si ještě v životě nedala. A taky jsem se v životě nesprchovala pod tak přísným dohledem.

Hledám po bytě oblečení, ale štěně se najednou začne točit do kolečka. To už znám, to už jsem včera zažila několikrát, hledá si místo, kde se zase vykadí. Ne, to nesmím dopustit.

„Hej, hej, hej, nech toho, slyšíš, vydrž, jenom se oblíknu a jdeme,“ halekám a šermuju rukama, abych na sebe upozornila. Štěně zapomene na původní plán a nechápavě mě pozoruje. Využívám toho a hodím na sebe první věc, která mi padne do ruky. Tepláky a tričko, ve kterých jsem včera stěhovala. No co, je konec června, neděle ráno, krásný den, všichni jsou na chatách a chalupách a sekají tam trávu, koho bych tak asi potkala.

Ta paní by mohla kousnout maminku

Ve chvílích, kdy psí mimino včera spalo, jsem střídavě vybalovala a třídila věci a střídavě sjížděla internet. Adamovi jsem poslala asi pět esemesek a několikrát jsem byla na byt, kde bydlí s Markem a Jendou, zabušit, rozhodnutá, že tenhle dárek synáčkovi vrátím, ať si s ním dělá, co chce. Já totiž psa nikdy neměla a rozhodně žádnýho nechci. I když je teda neuvěřitelně roztomilej. Ale nikdo mi neotevřel. Tak jsem se zase vrátila k sobě a dál hledala rozumy na internetu.

Na jedný diskusi psali, že štěňata nemají chodit po schodech. Co já vím, jestli je to pravda, ale pro jistotu držím to psí mimino v náruči a až před barákem ho postavím na zem. Má to tu výhodu, že se nestačí vyčůrat v chodbě domu. Když ho postavím na chodník, mnohem víc než čůrání ho ale zajímá kdejaký vajgl.

„Nech toho! ... Fuj! ... Nesmíš! ... Ke mně! ... Pust!“ lítají ze mě povely jeden za druhým, ovšem všechny se spolehlivě míjejí účinkem. Zato přitáhnou pozornost lidí v okruhu sta metrů.

„Jé, to je krásnej pejsek,“ hrne se ke mně asi pětiletá holčička v závěsu s maminkou. Sedá si na bobek. „Můžu si ho pohladit?“

Kývnu, ale maminka podezřívavě sjede můj lehce zaprášený a pomuchlaný outfit a pak hledá důvody, proč to nejde. „Víš, že s cizíma lidma se nesmíš bavit a na cizí pejsky nesmíš sahat.“

„Ale to štěňátko je tak krásný. Jenom jednou si ho pohladím. Prosím...“

„To nejde. Tu paní neznáme a štěňátko nezná tebe a mohlo by tě kousnout,“ táhne holčičku pryč.

„Ne, maminko, to je určitě hodný štěňátko,“ otáčí se ještě za námi holčička.

Ale ta paní vypadá, že by mohla kousnout maminku, doplním si v duchu jejich dialog, který už neslyším. Dobře mi tak, vyletěla jsem ven v teplákách, neučesaná a nenamalovaná, což jsem za posledních dvacet let snad nikdy neudělala. Beru štěně do náruče a posouvám se dál od zvědavých lidí na loučku za potokem. Radši ho nepouštím z vodítka, aby mi neuteklo. Hurá, konečně se vykadilo.

„Ty jsi šikovná prdelka,“ chválím ji.

Na loučce ale taky nejsme my dvě holky samy. Dva chlapi tam venčí čivavu. Ta když nás vidí, hned se k nám žene. Beru štěně raději do náruče.

„Rambo, ke mně!“ zavolá na čivavu na dálku jeden z nich. Ta ale nereaguje, zběsile kolem nás pobíhá do kolečka a štěká. Jsem ráda, že nejen já mám neposlušného psa.

„On je očkovaný, nemusíte se bát,“ volá druhý chlap a oba k nám spěchají.

Pokládám tedy štěně na zem, ať se psi očuchají. Ramba překvapivě nezajímá štěně, ale moje noha. Postaví se na zadní, chytne se mého levého lýtka a začne zuřivě přirážet. Holka-Dárek si kecne na zadeček a se zájmem přihlíží.

„Rambo, to nesmíš, to je fuj,“ volá první chlapík, který mezitím došel blíž a zvědavě si mě prohlíží.

Má pravdu, jsem naprosto fuj. A ty tepláky plný psího chřívce jsou teprve fuj, sundám je už v baráku na chodbě a okamžitě hodím do pračky, umiňuju si. Když Rambo pochopí, že se mnou nic nebude, začne očuchávat štěně. Přece nedopustím, aby Rambo prznil to malý zvířátko, i když je sám třikrát menší. Ale druhý chlápek tomu naštěstí udělá přítrž.

„Ošklivej pejsek, to nesmíš,“ domlouvá mu poněkud afektovaným hlasem a bere Ramba do náručí. Uvědomím si, že Rambo má

kolem krku tyrkysový obojek, který barvou ladí s botama toho prvního páníčka i s páskem na obtažených džínách. I ten druhý chlap vypadá, jako kdyby právě vyskočil z nějakých módních stránek lifestyleového časopisu. Přesně takovýho, pro jaký jsem posledních šest let pracovala. Jen vypadá víc mužně. Připadám si ještě o něco trapněji. Takhle se mají chodit venčit psi, a ne jako já. První se začne opatrně vyptávat.

„Vy tu někde bydlíte? Ještě jsem vás tu neviděl. A většinu pejskařů z okolí znám. Ale jste mi trochu povědomá.“

Jéžíšikriste, není to někdo, kdo mě zná? Nefotili jsme s nima něco? Panikařím a hledám v jejich tvářích nějakou spojitost se svou profesí. Nervózně si prohrábnu rozvrkočený vlasy, jako by to mohlo pomoci, abych vypadala o něco líp. Ale nic mi nenaskakuje.

„Zrovna jsem se přistěhovala. Teprve vybaluju, vyběhla jsem ven narychlo,“ snažím se obhájit to, jak vypadám.

Jasně, chápou, ale je na nich vidět, že vylézt z bytu ven jako hadroš je pro chlapy jejich typu stejně přípustný jako vyběhnout ven nahý. Střídavě se ptají dál.

„Aha... Jak je stará?“

„Deset týdnů asi.“

„Asi? Papírová?“

„To vůbec netuším.“ Papíry jsem v krabici nenašla. Chlapi po sobě kouknou. Možná si myslí, že jsem psa někde ukradla. Vzhledem k mému outfitu bezdomovkyně se jim vlastně ani nedivím.

„Jak se jmenuje?“

„No, já vlastně ještě nevím, mám ji teprve od včerejška. Počkám, až se mi konečně ozve syn a nějaký jméno vymyslíme.“ Chlapi se po sobě zase podívají. Víím, zase divná odpověď pro někoho, jehož pes má na obojku jméno vyvedený zlatými písmeny.

Doma na mě zkoušela Beky, Laky, Digi, ale ani jedno se mi nelíbí. Nejčastěji mi říká Jéžiši. A pak taky Holka-Dárek.

Tak bacha, ještě by mohla vybrat třeba Megy, to je tuctový a ty už jsou v okolí dvě. Dárek teprve budeš, až z tebe bude ženská. To já poznám, už teď krásně voníš. Ale zatím jsi ještě mrně. Budu tě mít v merku, když teď bydlíš v mém rajónu.

„My už musíme, mějte se,“ loučí se Rambovi páníčkové a odcházejí.

První setkání s pejskaři. Tak to bychom měli.

Nevhodnej dárek nevhodný paničce

„Mami, venčit ji musíš každý tři hodiny, než si najedete na režim, kdy jí bude stačit třikrát denně,“ chrlí na mě Adam, když se konečně uráčí zareagovat na moje výhrůžný vzkazy a přijde ke mně.

„Granule jí dávej tyhle, ty jsou kvalitní, ptal jsem se na to Markovýho táty, je veterinář. Kdybys chtěla, můžeš k němu chodit. Stejně ji musíš nechat u nějakýho doktora registrovat, bude potřebovat očkování. To taky říkal. I když to základní už dostala,“ rozdává rozumy Adam, jako by byla hotová věc, že si štěně nechám, a blbne s ním na klíně.

„Můžeš mi říct, jak mám tohle při své práci stíhat?“

„Vždyť máš ještě skoro měsíc volno, než nastoupíš do práce. A pak budeš psát hodně z domova, nemusíš už chodit do redakce denně jako předtím, tak budeš mít času fůru.“

Pravda je, že ty volný dny jsem chtěla věnovat něčemu úplně jinému než starostem se štěnětem. Týden na vybalení a zabydlení a minimálně týden na chalupě s Blankou. Válení se v lehátku,

koupačka v bazénu, opalování naostro, dlouhý pití s ledem a hodiny klábosení o tom, jaký jsou chlapi zmetci a život není fér. Abych se trochu dala dohromady a načerpala energii na to, co mě čeká dál.

„A taky jsem si říkal, že to bude pro tuhle tvou novou práci skvělá inspirace,“ hájí se Adam.

„Budu psát i o kočkách, hadech, holubech. Doufám, že tohle všechno mi taky nehodláš přinést domů jako inspiraci.“

„Neboj.“

Ano, nová práce. Budu psát pro web o domácích mazlíčcích *Kočka jako pes*, jehož název všichni zkracujeme na *Kočkopes*. Trochu rozdíl oproti pozici vedoucí vydání lifestylového měsíčníku pro ženy, kde jsem strávila poslední roky. Ale někde si vydělávat musím. A v *Kočkopsovi* jsou fajn lidi v čele se šéfkou, která mě zná. Přesto doufám, že moje práce v týhle redakci bude jenom dočasná, než se rozkoukám, opráším kontakty a promyslím si, co dál. Proto jsme se předběžně domluvily jen na rok. Stejně tak doufám, že bude dočasný tohle bydlení. I směr, který můj život po rozchodu nabral a který já zatím nejsem schopná otočit do lepšího kurzu, dodávám v duchu.

„Fakt je, že zahrada u našeho bývalýho bytu by se ti teď hodila,“ utrousí Adam a hned se po mně podívá, jestli nepřestřelil. Nepřestřelil. Má pravdu. Hodil by se mi celý ten byt, celých 90 metrů čtverečních, které jsem postupně zařizovala. Bylo by to pro pejska mnohem lepší prostředí než 1+1 bez balkónu a bez výtahu. Jenže tam si Bejv nastěhoval Findu. A já musím počkat až na majetkový vyrovnání. A pak si pořídím nějaký svůj vlastní byt.

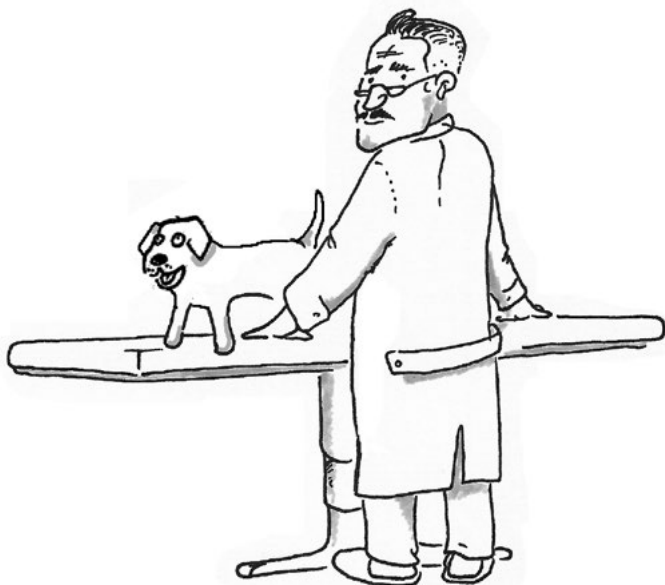
„Ale bylo to docela napínavý, když sis krabici s tou mrňouskou odtáhla do bytu. Čekal jsem na schodech, co uděláš, jestli ji třeba zase nevyhodíš za dveře.“

„Kdes ji vlastně vzal?“ ptám se a pohodím hlavou ke štěněti.

„No právě u Markovýho táty. Někdo mu ji přinesl do ordinace. Prej nevhodnej dárek kvůli alergii a tak. Tak ať si ji vezme, jinak ji dá do útulku. Ten chlap ji tam prostě nechal, jen řekl, kdy se narodila, a zmizel, než stačil Markův táta něco udělat.

„A kdy se narodila?“

„Devatenáctýho dubna. Ten chlap tvrdil, že je to čistokrevnej labrador, ale Markův táta říká, že možná není, že je menší, než labradoři bývají. Papíry nemá. Možná ji ten chlap koupil v nějaký množírně nebo sám ty pejsky množí. Čip neměla. Markův táta ji měl pár dní u sebe, ale nechat si ji nemůže, má psa a starýho kocoura. Tak jsem si ji vzal pro tebe,“ vysvětluje Adam.

Chudinka malá, tak ona je možná z množírny a byla nevhodnej dárek a na druhý pokus se dostala k úplně nevhodný paničce. Má to ale zpackanej život.

„Proč Markův táta nezavolal policajty a nedal ji do útulku?“

„Mami, do útulku, umíš si to představit? Takovej pinda a v kotci? Víš, jak by tam kňučela?“

„Vím. Kňučela celej večer, než konečně usnula.“

„A už pro ni máš jméno?“

„Zatím řeším, jestli si ji vůbec nechám.“

„Neblázni. Přece bys ji nedala pryč. Nemůžeš, je to přece dárek. A pamatuju si, že jsi vždycky říkala, že si jednou pořídíš psa a budeš s ním chodit na procházky.“

Štěně přestane hryzat gumový kuře a zamyšleně se na mě podívá. Jako by čekalo na odpověď stejně jako Adam.

Já ale netuším, co jim mám odpovědět. Pes figuroval v mý vzdálený a idealistický představě, jak sedím třeba za deset let někde v domečku na vesnici u otevřeného okna a ťukám do počítače. Už nepíšu články a rozhovory, ale knihy. Napíšu svou denní normu stránek a jdu se se psem projít po okolí, stavím se u přátel na kafe, u jiných na dvojku, nebo se jdeme projít s manželem, vedeme se za ruce a povídáme si. Prostě typická představa spousty žen – ideální manžel, baráček, bílý labrador, velká spokojená rodina, velkej spokojenej život. Jak se to říká – když tě chce Pán Bůh potrestat, splní ti tvoje přání. Můj Pán Bůh má ale evidentně smysl pro sarkasmus, když tenhle nápad vnuknul mému synovi. A právě teď. Jsem asi poslední člověk, který by si měl pořizovat psa. A ještě psa, který bude v dospělosti velký málem jako kuň. Můj syn mi to všechno šíleně zkomplikoval. Na druhou stranu to štěně je vážně roztomilý a fakt mě nutí řešit úplně jiný věci a nepřehrabovat se v minulosti.

Ale bude tahle labradoří holka stejně roztomilá, i když bude vážit pětatřicet kilo, jak jsem si nastudovala? Nebo až přijdou problémy, nemoci, starosti?

„Mami?“

Asi jsem se zamyslela moc dlouho a moje vnitřní myšlenky se mi přesně zrcadlily ve tváři. Jak říkala Scarlet O'Hara v *Jihu proti Severu*: „Na to teď nebudu myslet. Na to budu myslet až zítra.“ Asi se to budu muset naučit. Znamená to ale, že už jsem se definitivně rozhodla?

Adam kuje železo. „Copak bys ji dala pryč, když je tak roztomilá? A Markův táta si stěhuje ordinaci někam sem, budeš mít veterinu blízko, kdyby ses rozhodla chodit k němu. A on je fakt dobřej. No tak, budu ti s ní pomáhat, občas ji vyvenčím. A kluci taky, než jsme ti ji dali v té krabici za dveře, docela jsme se s ní vyblbli,“ říká Adam, aby mě definitivně zlomil, a do zvědavých psích očíček se přitom dívá se stejným zaujetím jako ve dvě ráno do monitoru počítače, když hraje nějakou střílečku.

„Neslibuj,“ odpovím a s úsměvem si ty své dva dárečky prohlížím. Beru mobil a rychle je cvaknu.

„Jéžiši, mami!“

Říkal vyvenčím? To zní dobře, to беру. Kousnu ho do ucha, jako že platí.

„Jau, to bolí, ty malá potvoro,“ škubne s sebou Adam a položí štěně na zem.

Rozesměju se. Myslím, že poprvý v tomhle týdnu.